

„Kdy tam zase hodláš jet?“

„Za tři dny, jako normálně.“

„Aha... Už?“

Vypadalo to, že ho tahle perspektiva netěší, což mi zrovna nepomáhalo.

„Potřebuješ mě tady?“

„Ne, ale říkám si, že možná pojedu s tebou. Vzhledem k tomu, jak rychle to pokračuje, bych se měl seznámit s místem. Nemyslíš? Jsem přece fotograf.“

„Musím ještě doladit pár detailů, než tam pojeděš.“

Chovala jsem se jako puberťačka, která se snaží nabulíkovat něco rodičům, aby se tajně sešla se svým klukem. Trapné. Byla jsem trapná.

„Jseš si jistá? Kdybych jel s tebou, vyhnula by ses rodinné večeři, zašli bychom do nějaké dobré restaurace. V poslední době spolu moc nemluvíme, tohle by byla příležitost. Co ty na to?“

Byla jsem v pasti, nevěděla jsem, co mu na to říct. Využil toho a navázal.

„Zarezervuju nám pokoje!“

Hezky si to připravil, nemohla jsem nic namítnout, nešlo držet ho stranou.

„Tak jo,“ vypravila jsem ze sebe. „Upozorním je, že přijedeme oba.“

Zvedla jsem oči od počítače a zjistila, že se Paul málem dusí, jak se snaží potlačit smích.

„Kdyby ses teď viděla!“ vybuchl.

„Proč si ze mě děláš srandu?“

Zvážněl stejně rychle, jako se předtím rozveselil.

„Každopádně znám odpověď na svoji otázku.“

Odvrátila jsem zrak.

„Pořád si voláte s Pacômem, vid’?“

„No jistě. Pracujeme, postupujeme,“ snažila jsem se ospravedlnit.

„Reine, teď si děláš srandu ty ze mě!“

„Vůbec ne.“

Hlas mi slábl a zněl stále nejistěji.

„Nezapomínej, že tě znám!“

Mluvil hlasitěji. Zabořila jsem se hlouběji do křesla.

„Poznám, když máš nějakého chlapa, a hlavně když seš s ním šťastná. Chováš se úplně jinak, záříš, seš milá. Vzhledem k okolnostem mi nedalo moc práce pochopit, co se s tebou děje!“

Nervózně jsem si pohrávala s prsty. Udeřil dlaní do mého stolu, až jsem sebou leknutím trhla.

„Na co si hraješ?“

„Nevím, o co ti jde...“

„Myslíš na svého syna?“

Proč vždycky štoural v ráně, která nejvíc bolela? V ráně, která se nikdy nezacelí.

„Samozřejmě, jak mi vůbec můžeš něco takového říct?“